

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Continuatur solutio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

simplex, & tamen negativum quid formaliter, ut alibi dictum: idem dicendum de illimitatione & infinitudine divina, secundum quod infinitudo est & illimitatio, videntur enim hæ perfectiones esse negativæ, & tamen sunt perfectiones simpliciter simplices, licet non negent suam positivitatem, competere etiam infinitudini, secundum id, quod dicit illa in recto. Sed quidquid sit de hoc: an perfectio simpliciter simplex, sit quid positivum, sufficit ut sit quid positivum secundum id quod dicit in recto; in recto autem dicit aliquid positivum unitas, nempe ipsum ens. Quod attinet ad illud: suscipere magis & minus; dici posset, quod non in unitate prout unitas est detur magis & minus, æquè enim Deus ac Petrus, dicit negationem divisionis in se, nec potest eadem divisio remitti & intendi, sicut eadem albedo potest remitti & intendi, sed suscipit magis & minus ratione suorum imitativorum & per proportionem ad se dicibilem, per qualem proportionem dicitur unum per compositionem, ad unum indivisum; quod si in se spectata unitas, non potest suscipere magis & minus, non inferetur jam positivitas unitatis, quæ inferri debuit ex isto suscepio. Potest etiam retineri Suarii responsio, quod unitas suscipiat magis & minus præcisè non ratione sui, sed ratione ejus, quod in recto importat ens.

INSTAT I. Anton. And. Vel unum est passio entis ratione fundamenti vel ratione alicujus additi supra ens: non primum, quia idem foret passio sui ipsius; non secundum, quia illud additum, vel est positivum, & sic habetur intentum, vel negativum, contraque erit; quia nulla negatio vel privatio, est idem realiter cum positivo.

RESPONDETUR. Esse unitatem passionem entis ratione alicujus superadditi, quod potest esse negativum, identificatum tamen alicui positivo, secundum id, quod dicit in recto ens.

INSTAT II. Negatio est realiter & formaliter nihil, ergo nihil erit passio entis.

RESPONDETUR. Negatio fundata in aliquo positivo, nego quod sit realiter, nihil, fundatur autem unitas in ente, dicitque in recto ens.

INSTAT III. Mastrius. Aliud est dicere: hoc esse magis ens illo; & hoc esse magis unum illo, & aliud est dicere: Deum esse summum ens, & aliud esse summè unum, nam prima prædictio est essentialis primi modi, alia quasi accidentaliter secundi modi per se.

RESPONDETUR. Concedo has esse distinctas propositiones, sed nego quod ratione positivi, non ut utrunque, sed restricti ipsum illud restrictivum, intendi non possit denominatione intensiois cadente principaliter in restrictivum, v. g. unum, licet rationem intensiois fundante & salvante aliquo positivo, quod dicit in recto unitas, nempe Ens, cui convenit intendi vel remitti.

INSTAT IV. Alia est perfectio summa unitas, alia summa entitas: ergo suscipere magis & minus, nedum conveniunt unitati ratione fundamenti, sed etiam ratione propriæ formalitatis.

RESPONDETUR. Neg. Conseq. Quia ad salvandum quod aliud sit summa unitas, aliud summa entitas, non est necesse intensioem salvati in formalitate, sed in fundamento; licet ratione fundamenti, etiam formalitati, competat illa denominatio, oriunda ex intensioe.

INSTAT V. Major aut minor unitas, non habetur ratione fundamenti, sed ratione formalitatis ipsius unitatis.

RESPONDETUR. Major aut minor unitas, secundum id cui principaliter competit illa majoritas vel minoritas, non habetur ratione fundamenti, illi enim ipsi formalitati, competit esse magis vel minus unum, sed major & minor unitas, spectata secundum id quod salvat intensioem, non habetur nisi ratione fundamenti, ad eum modum, id quod salvat intensioem albedinis, sunt gradus albedinis, cui tamen competit esse magis album, non est ipsa albedo, vel illi gradus, sed ipsum subjectum.

INSTAT VI. Unitas in Deo importat perfectionem simpliciter simplicem.

RESPONDETUR. Concedo quod unitas in Deo, sit perfectio simpliciter simplex, sed inde ut dixi supra, non sequitur esse unitatem perfectionem positivam.

INSTAT VII. Negatio & privatio ex suo genere dicitur imperfectionem. ergo nec unitas esset perfectio, si esset negatio.

RESPONDETUR. Negatio & privatio boni & perfecti est imperfectio, non tamen negatio & privatio imperfecti, alias homini esset imperfectio, dicere negationem bovis.

Continuatur solutio.

OBJICIT III. Unitas est proxima ratio fundandi relationes reales, ergo aliquam positivam formalitatem importare debet, quia nequit relatio fundata, majus esse habere, quam suum fundamentum, seu ratio fundandi.

RESPONDETUR. Cum relationes reales non sint per nos distinctæ à fundamento in circumstantiâ termini, non erit necesse etiam ponere rationes fundandi distinctas entitative & positive superadditas. Rursus sufficit, ut ponatur unitas, esse quid reale h. e. non fictum, ut fundet relationes reales, quæ ultra fundamentum non habeant propriam realitatem, nisi hanc, quod est non esse fictas. Deinde quando unitas dicitur fundare relationes reales, sub conceptu quidē unitatis est aliquid illic negativū, sed quia illic est unitas cum multitudine, aut enim est unitas identitatis & sic erunt duo substantialiter & in natura similia, vel erit unitas similitudinis & sic erunt duo similia ejusdē rationis in qualitate, &c. si autē erit unitas cū multitud. erit unitas sed

† G sum

cum positivitate, multa enim per nos, sunt quid positivum. Denique retineri potest communis responsio quod ad hoc ut unitas fundet relationem realem, sufficit illam esse positivum quid, secundum id quod dicitur in recto. Contra quam communem doctrinam.

INSTAT I. Unitas ponitur proxima ratio fundandi prædictas relationes, secundum suam rationem formalem, non autem secundum entitatem naturæ, quia si consideretur præcise ratio ipsa entis, hæc non est principium proximum relationum.

RESPONDETUR. Neg. Quod unitas secundum suam rationem formalem, non dicat etiam ipsum ens in recto; & licet ratio ipsa proxima entis, sub consideratione præcise entis, non sit principium proximum relationum, est tamen tale principium sub ratione entis, prout dicentis negationem divisionis.

INSTAT II. Ergo adhuc relatio esset aliquid magis ratum, quam suum proximum fundamentum.

RESPONDETUR. Cum ipsa relatio in sua ratione quam habet, dicat ipsum fundamentum in recto, non erit magis rata quam suum fundamentum.

INSTAT III. Ergo ens constituitur fundamentum illarum relationum, per nihil.

RESPONDETUR. Cum fundamentum relationis ingrediatur ipsam relationem eamque constituat, etiam Ens non constituetur fundamentum relationum per nihil, sed per seipsum. Rursus quando ipsum Ens constituitur fundamentum relationum ratione unitatis, nego quod constituatur fundamentum relationis per nihil, sed per negationem divisionis, quæ non est nihil simpliciter, sed nihil divisionis, nego autem quod nihil divisionis in plura, fundare relationem non possit.

OBJICIT IV. Ens prædicatur de unitate nedum in concreto, dicendo unum est ens, sed etiam in abstracto, unitas est ens, ergo unitas pro formali, nequit esse mera negatio.

RESPONDETUR. Negando consequentiam, nego enim quod de negatione identifica positivo, non possit dici Ens, ut dicitur, negatio Joannis in Petro, esse Petrus.

INSTAT I. Nec identice vera esset illa propositio, quia nulla negatio, nec est idem realiter alicui positivo, & ens, de nihilo, nullo modo prædicari potest.

RESPONDETUR. Potest negatio esse idem realiter alicui positivo, secundum id quod dicit illa negatio in recto, Ens de nihilo simpliciter dici non potest, sed de nihilo divisionis, dicente in recto aliquid positivum, cur dici non poterit?

INSTAT II. Si unitas diceret negationem, ex vi suæ formalitatis esset aliquid contradistinctum ab ente, atque ipsi contradictorie oppositum, ergo nullo pacto esset idem cum illo.

RESPONDETUR. Cum ex vi suæ formalitatis dicat rectum illa negatio, quod est ens, ex vi suæ formalitatis, secundum rectum, non est quid contradistinctum ab ente; cumque contradictio debeat esse ejusdem, de eodem, & cum negatio divisionis non neget ipsum illud ens quod dicitur, sed alia entia, in quæ hoc dividi deberet, hoc ipso non erit contradictio inter ens, & illam negationem.

INSTAT III. Negatio ut sic contradictorie opponitur enti, ergo cum includat negatio divisionis negationem ut sic, etiam opponetur enti.

RESPONDETUR. Negatio divisionis includit negationem ut sic, non quoad latitudinem negandi hæc omnia, quæ negat negatio ut sic, sed includit negationem ut sic, quod sit species, determinatum aliquid negans, inclusum sub negatione ut sic; & sicut animal includi in rationali, non est extendi rationale, ad omnia ad quæ se extendit animal, sed tantum esse certam speciem animalis, contenti sub animali ut sic, ita & in prædictis; negatio divisionis, non negat omne Ens, consequenter non negat Ens quod dicitur in recto. Si unitas non negat Ens quod dicitur in recto, prædicari poterit de unitate Ens.

OBJICIT V. Dicit Arist. 10. Metaph. 1. 9. 1. 2. *num & multa contrarie opponi*, contraria autem sunt ambo extrema positiva.

RESPONDETUR. Illo loco posse intelligi, quod per Arist. multa & unum privative opponantur. Conformiter ad dicta superius contrarie opponuntur unum & multa, quia multa sunt quid positivum, unum autem licet dicat negationem, secundum tamen id quod dicitur in recto, est etiam aliquid positivum.

INSTAT I. Divisio & multitudo formaliter consistit in negatione: ergo opposita illi Unitas, non consistit in negatione. Antecedens probatur auctoritate S. Th. & Scoti, & addit, aliquid compositum vel continuum dividi, aliud formaliter non est, quam destrui unionem, quæ erat inter illa extrema.

RESPONDETUR. Quod divisio & multitudo ut sic, consistat in negatione non simpliciter, sed in negatione negationis, adeoque in aliquo positivo. Quod attinet ad auctoritatem S. Th. illa procedit de unito, quod esse unitum, sit quid positivum, sed non de unionem, seu uno, ut dictum etiam supra; unio enim, est nexus plurium, unitas, est indivisio in plura.

INSTAT II. Alii modi unitatis in specie sunt quid positivum, ut unitas compositionis, unitas generica & specifica, unitas item continuationis, continuas enim non est negatio sed positivum quid, cum in eo consistat, quod partes quantitatis, habeant terminum communem.

RESPOND. Quantum ad præsens, triplex potest accipi unum I. unum per convenientiam, & tale est unum genere & specie. II. Est unum

unum aliquid ratione nexus & adstrictionis plurium; quale unum est in composito substantiali, personali, accidentali, & huc etiam revocari potest unio (si detur) continuationis. III. Cum accipitur unum transcendente pro passione necessaria Entis, Unum per convenientiam debet esse quid positivum: ratio; quia nihil aliud est, quam v. g. animal & animal, homo & homo, & formaliter est dualitas, v. g. hominum, quæ omnia, sunt quid, secundum formalitatem objectivam, positivum; quia in quacunque formalitate importabili, relucet entitas & entitas. Unum etiam sumptum pro nexu, importat aliquid positivum, quia importat aliquid modale & entitativum. Continuatio etiam est aliquid positivum, quia est ad maximum negatio negationis, quia est negatio terminorum, termini autem sunt negatio ulterioris extensionis. Unum tamen transcendente debet esse negativum quid, quia licet secundum rectum, positivum sit, pro connotato tamen dicit indivisionem in se, quæ indivisio, secundum objectivam in se spectatam formalitatem, quod non debeat esse quid positivum, ostendunt rationes adlatæ, & quod ne quidquam positivum adeoque entitativum involvat, ut involvunt, aliæ species unius.

INSTAT III. Etiam ipsa plura dicunt entitates, sed cum negatione unitatis, & tamen plura, sunt quid positivum, ergo etiam & ens dicens negationem divisionis in se, erit aliquid positivum.

RESPONDETUR. Si sumantur plura, in quantum negantia unitatem, sumptam pro nexu illo, sic sunt quid negativum. Sed si sumantur prout negant unitatem illam transcendentem, sic sunt quid positivum, sunt enim mera dualitas, v. g. entium, & negatio negationis, quia illius indivisionis negatio.

Punctum Difficultatis 3.

An Unitas possit præscindi ab Ente?

ASSERO I. *Unum ut sic, posse præscindi ab hoc & hoc in particulari uno.* Quia paritas est in uno comparato ad sua inferiora, ut animali, comparato ad sua.

ASSERO II. *Ratio unius non potest præscindi ab illis pluribus, in qua divisionem, negat unitas.*

RATIO. Tum quia respectivum ut sic, non potest à suo termino præscindi. Ergo neque negatio divisionis in plura, ab illis terminis, hoc est pluribus. Tum quia negatio divisionis, & negatio pluralitatis, à se præscindere non possunt, habent enim se sicut Synonyma, sed negatio etiam pluralitatis, non potest præscindere à pluribus, quomodo enim esset negatio pluralitatis sine pluribus, ergo neque etiam negatio divisionis præscinderet à pluribus, cum synonymè differat à negatione pluralitatis. Tum quia quæcunque ratio ostendat aliqua duo inter se præscindere non posse, eadem ostendat, neque unitatem,

præscindere ab illis pluribus, in quæ divisionem negat.

ASSERO II. *Unitatem secundum id quod subest nostris conceptibus, posse præscindere ab ente,* dixi secundum quod subest nostris conceptibus, quia secundum id quod in re est, est ipsum ens, ens autem à seipso non præscindit.

RATIO ASSERTI. Tum quia ea omnia quæ non habent easdem definitiones præscindunt objectivè, ut ex alibi dictis, constat. Jam autem entis definitio ut sic, non est definitio unitatis, ut formaliter acceptæ. Tum quia positivum & negativum præscindere à se possunt, ens autem & unitas prout subsunt nostris conceptibus, habent se sicut positivum & negativum. Tum quia conceptus ejus, ad quod aliquid attribuitur, non est conceptus attributi, aliàs utrumque ad invicem esset attributum, sicut ad invicem idem sunt, ensis & fræmea, fræmea & ensis, jam autem unitas, est attributum entis.

DICES I. Cum Oviedo. Ratio illa præcisa, esset formalissimè ens, secundum conceptum objectivum, ergo ab ente non præscinderet. Antecedens probatur. Illa ratio præcisa, haberet adhuc prædicata sua essentialia propria ex vi quorum constitueretur, ergo ratione sui haberet essentiam condistinctam ab essentia entis rationis, Ergo adhuc haberet aptitudinem ad existendum, in qua consistit ratio entis.

RESPONDETUR. Posito quod conceptus unius, sit formalissimè negativus, falsum est Antecedens: & licet haberet prædicata sui constitutiva, essent tamen non positiva, sed negativa. Neque tamen inde sequeretur, illam rationem futuram esse ens rationis, non enim illa prædicata rationis illius negativæ, importarent disconnectionem, qualem important prædicata entis rationis. Supponit etiam hoc argumentum quod ratio entis primò explicetur per aptitudines ad existendum, quod falsum est. Sed posito etiam quod conceptus unitatis, stet in aliquo positivo, sequetur hoc solum, quod à ratione particulari entis, unitas præscindere non possit, sed non sequetur quod præscindere non possit, à ratione communi, entis ut sic. Et licet unitas prout comparata ad statum realem, dicat aptitudinem ad existendum, quia tamen ab hoc ordine præscindere potest, sicut & ab ipsa existentia, ideo posset etiam præscindere ab Ente unum, quamvis unitas esset aliquid positivum.

DICES II. Cum eodem. Conceptus cujusvis entis, v. g. conceptus essentialis hominis, ab omni alio præcisus, dicit entitatem hominis, qui per se est animal rationale, & per suam entitatem, habet non esse equum, sicut per suam entitatem habet esse hominem, ergo non per aliud ab ipso.

RESPONDETUR. Unitas si comparatur ad ens, non ita se habet ac animal rationale ad hominem, quia unitas, non est definitio entis, sicut

† G 2 ani-